

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 599/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. P. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. O. U., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. P. Š., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2013 doručená sťažnosť Mgr. P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), vo veci namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Sociálnej poisťovne – ústredia v B. (ďalej aj „žalovaný“) z 18. mája 2009, ktorým potvrdil rozhodnutie svojej pobočky v T. z 5. septembra 2008, ktorá rozhodla, že sťažovateľovi „*ako samostatne zárobkovo činnéj osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie*“. Predmetná vec bola vedená Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 S 156/2009, ktorý rozsudkom z 11. januára 2012 sťažovateľovu žalobu z 5. júla 2009 zamietol. Odvolaniu sťažovateľa najvyšší súd nevyhovel a rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013 potvrdil rozsudok krajského súdu z 11. januára 2012.

3. *Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že «Dňa 30. júna 2005... prestal vykonávať advokáciu ako fyzická osoba, teda ako samostatne zárobkovo činná osoba. Odo dňa 16. augusta 2005... začal poskytovať právne služby ako konateľ a spoločník spoločnosti Mgr. P. Š. – ADVOKÁT, s. r. o., so sídlom B... (ďalej len „Spoločnosť“). Dňa 21. augusta 2005 došlo k zmene zakladateľskej listiny Spoločnosti, pričom predmetom tejto zmeny bolo „výslovné vylúčenie možnosti samostatného výkonu advokácie jediným spoločníkom a zakladateľom Spoločnosti pre účely § 15 ods. 6 Zákona o advokácii“.*

... V mesiaci júl 2005 Sťažovateľ v súlade s § 228 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSP“) zaslal do Sociálnej poisťovne, pobočky T... registračný list FO z 1. júla 2005, predmetom ktorého bolo odhlásenie sa z povinného nemocenského a dôchodkového poistenia, nakoľko toto v súlade s § 21 ods. 4 písm. b) v spojení s § 5 písm. c) ZoSP, v znení platnom do 31. decembra 2010 zaniklo.

Dňa 13. októbra 2008 bolo Sťažovateľovi doručené rozhodnutie Pobočky... z 5. septembra 2008... vo výroku ktorého Pobočka rozhodla, že „pánovi Mgr. P. Š. ako

samostatne zárobkovo činnnej osobe nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 30. júna 2005“.».

4. *Podľa názoru sťažovateľa «odo dňa, kedy sa... stal konateľom Spoločnosti... už ďalej de iure a ani de facto nebol oprávnený vykonávať advokáciu samostatne ako fyzická osoba, nakoľko... bol v materiálnom slova zmysle zbavený statusu advokáta (t. j. podľa § 15 ZoA Sťažovateľ už nebol oprávnený vykonávať advokáciu ako fyzická osoba, keďže vykonával advokáciu ako konateľ Spoločnosti). Z toho istého dôvodu Sťažovateľ nemôže byť súčasne považovaný ani za SZČO podľa ZoSP [samostatne zárobkovo činná osoba podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (v citovanom texte ako „SZČO“ a „ZoSP“, pozn.)], a preto ani Sťažovateľ nemôže byť považovaný de iure a de facto za osobu povinne nemocensky a povinne dôchodkovo poistenú podľa ZoSP.*

Najvyšší súd SR sa v Rozsudku „riadil“ opačným záverom než uvádza Sťažovateľ vyššie ohľadom výkladu pojmu SZČO, čím sa Najvyšší súd SR v Rozsudku dopustil tak zásadného rozporu so zmyslom, duchom a podstatou právnej úpravy obsiahnutej v § 5 ods. c) ZoSP v spojení s § 21 ods. 4 písm. b) ZoSP v nadväznosti na § 15 ZoA, a preto nie je možné pochybovať o svojoľnosti a arbitrárnosti postupu Najvyššieho súdu SR v Rozsudku. Preto výrok Rozsudku a v nadväznosti naň i samotné odôvodnenie Rozsudku je nutné považovať za nezlučiteľné s právom na súdnu a inú právnu ochranu a právom na spravodlivý proces.».

5. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 1 Sžso 7/2009 z 30. marca 2010 a sp. zn. 1 Sžso 35/2010 z 8. februára 2010), kde najvyšší súd „zaujal... jednoznačné stanovisko k danej problematike“. V aktuálne posudzovanej veci však najvyšší súd podľa jeho postupu „dospel k opačnému právnomu záveru“, čím sa „odklonil od svojej rozhodovacej praxe“. Sťažovateľ argumentoval aj rozhodnutiami ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 426/2012 a sp. zn. II. ÚS 63/2012.

6. Sťažovateľ tvrdil, že najvyšší súd „*pri vydávaní rozsudku nekonal ústavno-konformne... rozsudok... je... právne neudržateľný, a ako taký an block nezákonný*“, v dôsledku čoho porušil ním označené práva zaručené ústavou, listinou a dohovorom.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť namietaného rozsudku a nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý žiadal zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol priznať mu trovy právneho zastúpenia v sume 1 769,70 eur.

8. Ako dôkazový materiál sťažovateľ (okrem iných písomností) predložil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia z 18. mája 2009, žalobu o preskúmaní zákonnosti tohto rozhodnutia z 5. júla 2009, rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 156/2009-95 z 11. januára 2012, odvolanie z 23. marca 2012 proti rozsudku krajského súdu a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy (čl. 36 ods. 2 listiny) kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to,

aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa (pozri tiež bod 6), že postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sžso 25/2012 a jeho rozsudkom z 24. apríla 2013 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva (body 1 a 7).

13. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), t. j. najmä tým, že sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi krajského súdu (a tým aj vo veci rozhodujúcimi správnyimi orgánmi, pozn.), ktoré však podľa názoru sťažovateľa vyplývalo z nesprávneho právneho posúdenia existujúceho skutkového stavu veci (pozri bod 4).

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať

a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (čl. 36 ods. 1 a 2 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

16. Po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov.

V odôvodnení po uvedení podstaty rozhodnutia krajského súdu, odvolacej argumentácie sťažovateľa a stanoviska žalovaného k nemu najvyšší súd uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu odvolania a v medziach žaloby, v súlade s § 250ja ods. 2 OSP bez pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne potvrdzujúceho rozhodnutie pobočky B., že žalobcovi povinné nemocenské a povinné dôchodkové poistenie nezaniklo dňa 30. júna 2005.

Námietky, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje rozsudok krajského súdu boli v zásade zhodné s námietkami, ktoré žalobca uplatňoval už v konaní na súde prvého stupňa. Podľa názoru najvyššieho súdu už správny orgán a následne aj súd prvého stupňa sa s týmito námietkami žalobcu vysporiadali, pričom odvolací súd už vyslovenú argumentáciu považuje za relevantnú, výstižnú a dostatočnú. Žalovaný ako aj krajský súd podrobne odôvodnili, prečo žalobca, ktorý od 16. augusta 2005 vykonával činnosť advokáta ako spoločník a zároveň konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným poskytujúcej advokátske služby podľa § 15 zákona o advokácii, je naďalej SZČO, pričom bolo dostatočne zrozumiteľne a jasne ozrejmene, že v danom prípade nedošlo k zániku povinného sociálneho poistenia podľa § 21 Zákona o sociálnom poistení.

Krajský súd rozhodol vecne správne, keď z dôvodu, že účastník konania má aj naďalej postavenie SZČO oprávnenej na výkon činností podľa osobitného predpisu s povinnosťou platiť poistné na sociálne poistenie. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil, že § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení vymedzuje pojem SZČO na účely tohto zákona a upravuje tak aj postavenie advokáta, ktorý má oprávnenie na vykonávanie advokátskej činnosti. Ustanovenie § 15 zákona o advokácii upravuje špecifické podmienky, za ktorých advokáti môžu vykonávať advokáciu ako konatelia spol. s r. o., pričom účasť advokáta v takejto spoločnosti je viazaná na existenciu jeho oprávnenia na poskytovanie advokátskych služieb.

Vymedzenie SZČO podľa § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2010 je odvodené od samotného oprávnenia vykonávať advokáciu ako takú. Nositeľom tohto oprávnenia môže byť len subjekt, ktorému toto oprávnenie bolo

udelené. Teda výlučne advokát – fyzická osoba, len on je zapísaný v zozname advokátov, hoci zákon mu následne umožňuje, aby právne služby poskytoval napríklad aj prostredníctvom spoločnosti s ručením obmedzeným. Je len jedno oprávnenie na vykonávanie advokácie a je udeľované výlučne advokátovi, bez ohľadu na formu výkonu advokácie. Práve od statusu advokáta, ktorému takéto oprávnenie bolo udelené, teda nie od konkrétnej formy výkonu advokácie, sa v zmysle § 5 písm. c) zákona o sociálnom poistení odvíja postavenie SZČO. Žalobcovi oprávnenie na vykonávanie činnosti ako také ani v dôsledku zmeny formy výkonu advokácie nezaniklo. Je len osobitným zákonom limitovaný v tom, že túto činnosť nemôže súčasne vykonávať samostatne, keď si sám zvolil, že advokátske služby bude poskytovať prostredníctvom s. r. o. Žalobcovi po celý čas status advokáta zostáva, je zapísaný v zozname advokátov, ktorý SAK vedie, svoje profesijné označenie je povinný podľa zákona o advokácii používať aj v prípade, že právne služby poskytuje prostredníctvom združenia, verejnej obchodnej spoločnosti, komanditnej spoločnosti alebo spoločnosti s ručením obmedzeným a až k nemu, následne, pripája meno združenia alebo obchodné meno spoločnosti.

Rovnako ako žalobcovi napriek zmene formy výkonu advokácie zostal zachovaný status advokáta podľa zákona o advokácii, zostal mu zachovaný aj status SZČO pre účely zákona o sociálnom poistení. Tak ako mu povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie zo zákona vzniklo od 1. júla kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jeho príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu bol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu podľa § 138 ods. 9 zákona o sociálnom poistení, toto poistenie mu zanikne zo zákona 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý tento jeho príjem nebude prevyšovať uvedený násobok vymeriavacieho základu. V danej právnej veci bol pre určenie vymeriavacieho základu žalobcu ako povinne nemocensky a dôchodkovo poistenej SZČO rozhodujúcim obdobím rok 2004, za ktorý žalobca vykázal v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti a preto mu v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinné nemocenské a dôchodkové poistenie od 1. júla 2005 trvalo naďalej.

Odvolačí súd na námietku žalobcu týkajúcu sa záväznosti potvrdenia vydaného SAK o skutočnosti, či advokát je SZČO aj na účely zákona o sociálnom poistení

neprihliadol a v tejto súvislosti zdôrazňuje, že rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch zákon výslovne zveruje do vecnej pôsobnosti pobočky Sociálnej poisťovne. Vzhľadom na uvedené, potvrdenie SAK ako samosprávnej stavovskej organizácie, ktoré je oprávnená vydávať najskôr od 1. septembra 2009, nemá vplyv na zánik oprávnenia žalobcu vykonávať advokáciu samostatne a tým ani na zánik povinného nemocenského a dôchodkového poistenia.

Odvolačí súd argumentovanie žalobcu odkazom na ojedinelé rozhodnutie najvyššieho súdu I Sžso 7/2009 z 30. marca 2010, nepovažoval za náležité. Už súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 290/2010-8 zo dňa 7. septembra 2010, kde v obdobnej právnej veci už bola riešená otázka základných práv advokáta v súvislosti s aplikáciou práva sociálneho zabezpečenia na zánik a trvanie účasti SZČO na povinnom poistení.

Odvolačí súd poznamenáva, že vzhľadom na to, že spoločnosť P. Š. –ADVOKÁT, s. r. o. vznikla až dňom zápisu do obchodného registra (§ 62 ods. 1 a § 64 ods. 1, 2 zák. č. 513/1991 Zb.), teda dňa 27. júla 2005, žalobca pred uvedeným dňom ani nemohol vykonávať advokáciu v jej mene.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie odporkyne považoval za zákonné a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

K žiadosti žalobcu o pripustenie možnosti dovolania podľa § 238 ods. 3 O. s. p., odvolací súd poznamenáva, že opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti OSP prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok, teda ani dovolanie, nie je podľa tretej vety uvedeného ustanovenia O. s. p. prípustný.»

17. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu

nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 9 Sžso 25/2012 z 24. apríla 2013 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (čl. 36 ods. 1 a 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Ústavný súd poznamenáva, že ak iný senát najvyššieho súdu má iný právny názor totožný s právnym názorom sťažovateľa (bod 5), potom ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená práve najvyššiemu súdu.

22. Pokiaľ sťažovateľ argumentoval rozhodnutiami ústavného súdu vo veciach sp. zn. II. ÚS 426/2012 a sp. zn. II. ÚS 63/2012 (bod 5) ako súčasťou jeho „konštantnej rozhodovacej praxe“, ústavný súd poznamenáva, že ide o rozhodnutia ojedinelé a z ustálenej praxe ústavného súdu vybočujúce rozhodnutia (napr. I. ÚS 290/2010, I. ÚS 570/2012, I. ÚS 93/2012, I. ÚS 64/2012, II. ÚS 64/2012, II. ÚS 508/2010, III. ÚS 386/2012, III. ÚS 426/2012, III. ÚS 118/2012, IV. ÚS 342/2010, IV. ÚS 103/2012 – ktorými boli analogické sťažnosti odmietnuté pre ich zjavnú neopodstatnenosť), ktoré navyše neboli konfrontované s doterajšou konštantnou judikatúrou ústavného súdu zákonom predpokladaným postupom podľa § 6 zákona o ústavnom súde.

23. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 7).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013